

прѣвърна въ бистра капчица, която мина въ пара. Силенъ вѣтъръ ме грабна и отнесе далеко отъ миличкитѣ ми сестри. Съединихъ се съ мъглата. Дигнахме се надъ морето и образувахме облакъ.

— Азъ, — казала третата капчица, — живѣхъ въ едно нечисто блато. Въ това блато крѣкаха жаби, а на брѣга му се прѣпичаха змии. Тогава бѣхъ мръсна, кална капчица. Но свѣтлото слънчице ме цѣлуна съ топлитѣ си лъчи и азъ станахъ тънка, чиста пара. Дигнахъ се въ небесата и се слѣхъ съ грамаднитѣ сребърни облаци.

— А азъ бѣхъ млѣко, — казала четвъртата капчица. Малкото бебенце, на което служехъ за храна, още не бѣ се научило да ме пие, когато се разлѣхъ и паднахъ отъ устенцата му на масата. Съ менъ паднаха и други капчици. Слугинята зе кърпа и избърса масата. Тая кърпа тя прострѣ да съхне край запалената печка. Отъ топлината ние се разширихме, отдѣлихме се отъ кърпата и отлетѣхме прѣзъ отворения прозорець. Така дълго летѣхме изъ въздуха, до като се сгъстихме и станаме на мъгла, а послѣ на облакъ.

— Азъ бѣхъ капка кръвъ, — казала петата капчица. Червена като коралъ бѣхъ азъ и висѣхъ на крилото на единъ гълъбъ. Слушахъ какъ туптѣше сърдцето му подъ бѣлитѣ пера, въ топлитѣ птичи гърди! Но когато гълъба бѣ застрѣлянъ, гърдитѣ почнаха да изтиватъ и сърдцето спрѣ да бие. Капнахъ азъ на зелената трѣва, която леко затрепѣ.

— Ела тукъ, — каза ми златното слънчице, като протегна къмъ менъ свѣтливитѣ си лъчи! И азъ вече прѣстанахъ да бжда червена, гъста и тежка. Дигнахъ се въ небето и станахъ облакъ.